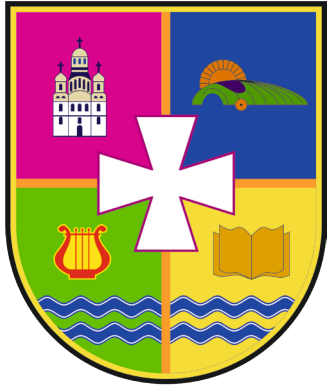

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №9(110) 29 ЛИПНЯ 2022 РОКУ

Загинув воїн-захисник із с. Поділ 36-річний Віталій Григорович Тур

В. Г. Тур.

Сумна звістка знову накрила нашу громаду. Знову непоправна втрата: 18 липня поблизу с. Одрадівка Бахмутського району Донецької області загинув житель с. Поділ сержант Віталій Григорович Тур.

Війна забирає найкращих. Віталій Григорович Тур був скромним працьовитим чоловіком, механізатором ТОВ «Білагро». Веселий і щирий з друзями, він обожнював свою донечку й мріяв про спокійне сімейне життя. Та понад усе чоловік любив Україну, тож після вторгнення російської армії одним із перших пішов до військкомату.

Віталій Григорович народився 26 вересня 1985 року в с. Поділ. Тут зростав, закінчив 9 класів Подільської та 10-й і 11-й класи Остапівської шкіл. Потім було навчання в Хорольському технікумі механізації сільського господарства, де юнак здобув спеціальність механіка, й служба в Збройних силах України.

Служив наш земляк у Києві. Там і зустрів своє кохання. Побралися, народилася донечка... Коли сім'я розпалася, Віталій Гри-

горович повернувся в рідне село, але про дитину не забував і всіляко підтримував свою Настасю.

2015 року В. Г. Тур воював у зоні АТО. У лютому 2022 року знову пішов захищати Україну.

Спочатку йому довелося воювати на Київщині. Там чоловік зустрівся зі своєю колишньою дружиною. Потрапивши до війни змусили обох зрозуміти, якими дрібними та несуттєвими були їхні взаємні образи. Вони вирішили знову бути разом – коли закінчиться війна. Особливо раділа цій звістці 12-річна Настя.

Невдовзі військовий підрозділ, де служив В. Г. Тур, перекинули на Донбас, на найгарячіший Бахмутський напрямок. Однак, як стверджують бойові побратими нашого земляка, чоловік почувався щасливим. Він планував найближчим часом купити обручки й розписатися, мріяв, як знову буде в сімейному колі найдорожчих йому людей.

Не судилося: війна безжалюдно зруйнувала всі їхні плани, забравши водночас у рідних батька, чоловіка, сина.

«Віталій Григорович був справжнім па-

тріотом України, безмежно любив свою країну й у скрутну хвилину одним із перших пішов її захищати, – сказав, виступаючи на траурному мітингу, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко. – Війна забрала одного із найкращих наших синів. Нехай рідна земля тобі буде пухом, а Господь Бог посилає царство небесне».

Очільник громади висловив слова подяки матері Валентині Григорівні за те, що виростила мужнього і відданого сина-героя. А заступниця сільського голови Надія Іванівна Доброскок додала:

«Мабуть, таких найтяжче проводити: тих, хто був веселим, молодим і сповненим планів на майбутнє. І хто зустрів цю війну, не ховаючись, а віч-на-віч, бо не міг інакше. Не долюбив, не доказав, не додружив, не втілював свої мрії, не дожив».

Звертаючись до згорьованої матері, вона процитувала поетичні рядки:

«Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну.
Вона, як і ти, була в мене одна...»

Із загиблим воїном у Подолі прощалися під звуки духового оркестру

Хата, в якій виріс і жив Віталій Григорович Тур, стоїть неподалік Подільського кладовища. Тож після прощання труну з тілом загиблого захисника до місця останнього спочинку не везли машиною, а несли на руках.

22 липня попрощатися із героєм зійшлися та з'їхали близько пів тисячі людей: рідні, друзі, колеги по роботі в ТОВ «Білагро», односельці й жителі інших населених пунктів громади. Чимало з них зовсім не були знайомі з Віталієм, але вважали за обов'язок низько вклонитися своєму землякові. Бо саме завдяки таким героям, як він, Україна тримається і нещадно б'є ворога.

На похорони приїхало багато бойових побратимів чоловіка, були представники військкомату й військових формувань. Люди зустрічали траурний кортеж, утворивши живий коридор і тримаючи в руках квіти.

Повсюди – море квітів, над головами – яскраве сонце й блакитне безхмарне небо, а на землі – біль, смуток, журба. Рідні й друзі не стримують сліз, гірко плаче дочка, та особливо побивається за єдиним сином мати...

Траурний мітинг на кладовищі відкрив Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко.

«Білоцерківську громаду сколихнула сумна звістка. Страшне непоправне горе

Останню данину загиблomu захисникові віддають військові.

На траурному мітингу виступає Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

прийшло в нашу родину: при виконанні обов'язків військової служби – завдань, пов'язаних із захистом Батьківщини, незалежності та територіальної цілісності України, 18 липня загинув житель с. Поділ Віталій Григорович Тур», – сказав він.

Із прощальним словом виступили заступниця сільського голови Надія Іванівна Доброскок, директорка Подільської гімназії Людмила Василівна Пилипенко, а також однокласники героя й представник військкомату.

Односельці характеризували загиблого як чесну й порядну людину, люблячого сина та батька, справжнього патріота, який, не роздумуючи, пішов захищати Україну.

...Його вже ніколи не буде з нами. По весні не прокладе Віталій в масному чорноземі борозни, не обігне донечку, не усміхнеться матері, не поплескає по плечу товаришів, не пожартує так, як умів тільки він.

Сумні акорди духового оркестру з Хоролу під керівництвом Володимира Яковича Вишаря додають жалю і трагічності від непоправної втрати. А останнім салютом герою, як і належить, стали залпи з автоматів, які здійснили військові.

Після траурного мітингу в приміщенні сільської ради відбувся поминальний обід. Товариство «Білагро», де працював загиблий, повністю взяло на себе всі витрати на поховання.

«Відповідальність сильніша за страх»: як із перших днів війни працює комерційний департамент ПП «Білоцерківська агропромислова група»

У час війни серед простих українців з'явилися справжні герої. Люди, які не говорять гучно про свої вчинки, бо не вважають це чимось незвичним. Але вони продовжують працювати, волонтерити та роблять свій внесок у майбутню перемогу.

БІЛОкоманда доставляла молочну продукцію з перших днів війни

Щодня ми переконаємося, що герої не лише на передовій, а й серед нас. Наші БІЛО-герої — це працівники комерційного департаменту компанії «БІАГР», які з перших днів війни, у той час, коли частина компаній просто зупинилася і полиці супермаркетів були напівпорожніми, возили та продавали молочну продукцію по всій Україні.

— Ми відійшли від шоку у перші дні нападу, акумулювали наші сили та зрозуміли, що маємо працювати й доставляти продукцію у села та міста. Для нас завжди пріоритетом були люди та команда, тому й не змушували працювати всіх. Це було особисте рішення кожного. Більшість залишилися в Україні та продовжили виходити на роботу. Попри небезпеку та обстріли, — розповідає комерційний директор ПП «БІАГР» Сергій Онокій.

Із перших днів транспортний відділ працював ледь не 24/7. Так само й уся компанія.

— Ми робили свою справу. Наші водії продовжували доставляти продукцію в Київ, Черкаси, Харків, Львів, Луцьк, Рівне, Дніпро, Кривий Ріг, Запоріжжя, Полтаву. На місцях продукцію допомагали доставляти торговельні агенти. У перші місяці це було надзвичайно складно, але ми впоралися, — зазначає заступниця директора «БІАГР» з транспорту Наталя Іщенко.

Змогли швидко адаптуватися до нової реальності й працівники магазину «Мій Маркет» у Білоцеркві. З 24 лютого вони працюють щодня, забезпечують клієнтів товарами першої необхідності.

— У перший день війни ми відкрили магазин о 7-й ранку, люди вже чекали нас. Був великий ажіотаж. Клієнти розбирали все і полиці були напівпорожніми. Найскладніше, що тоді працювали не всі постачальники, тому довелося шукати вихід із ситуації. Самі забирали товар у постачальників у Полтаві. У цьому нам допомагали керівництво, транспортний відділ «БІАГР», усі йшли назустріч. Власна продукція «БІЛО» та «Білоцерківське» завжди була в магазині, з цим проблем не було. Зараз усе налагоджено, всі продукти є в наявності, — розповідає старший продавець магазину «Мій Маркет» Валентина Костроміна-Лихобабка.

Колектив магазину залишився на місці, ніхто не виїхав. «Мій Маркет» працює у звичному режимі.

— Вдячна колегам за їхній професіоналізм у цей нелегкий час. Колектив хороший, згуртований. Усі дружні, відповідальні. Вітаю всіх з професійним святом — Днем торгівлі. Бажаю найголовнішого зараз — здоров'я та миру, а також успіхів на роботі, сімейного благополуччя, — вітає колег Валентина Олександрівна.

Сміливість — це ризикувати, але продовжувати працювати

«Білоцерківська агропромислова група» має три потужні відділи продажів: на Київщині, Харківщині та Полтавщині. Усі були готові до результативного 2022 року. У лютому команда Київського відділу продаж зробила ремонт в офісі в Броварах, чекали на нові авто для доставки продукції та були готові викону-

вати цільові завдання на рік. Але все змінилося 24 лютого, коли вся країна прокинулася від вибухів.

— Керуючись здоровим глуздом і ситуацією, я всім співробітникам запропонував вирішити перш за все особисті й безпекові питання. Якщо хтось вважав за потрібне їхати за кордон, йти до військомату — я не заперечував. Мерчендайзери, торговельні агенти, офісні працівники залишилися вдома, а співробітники доставки та складу вже зранку були на роботі. З ними провели збори, водіям передали авто і відправили додому в очікуванні подальших вказівок. Тим часом Євгеній Сухарь, Ксенія Акінішина, Влад Гошкодеря та Вадим Ніколаєнко готувалися до евакуації, збирали цінні матеріали, документи. Уже о 10-й ранку того дня всі приміщення було заблоковано, опечатано, активовано сигналізацію, — розповідає начальник відділу продажів Київської області Євгеній Лозовий.

Перші дні війни, а саме 24–27 лютого, були для Євгенія Леонідовича «найдовшими вихідними». У той час на робочих місцях було всього кілька осіб. 28 лютого керівник Київського філіалу зібрав актуальну інформацію про перебування співробітників. Більшість були готові негайно розпочати роботу, як тільки-но буде така можливість. У цей час хтось був у потязі, хтось був заблокований у Сумах, хтось перебував у підвалі в Чернігівській області, а хтось уже виїхав за кордон, але був готовий працювати дистанційно.

— Можу сказати, що ми витримали це випробування. Фактично щось робити могли всього 8–10 осіб (хоча по штату людей — понад 50). Чи були ті, хто боявся? Звичайно. Всі бояться. Не бояться лише мертві та дурні. Чи були сумніви щодо необхідності вийти на роботу? Не було. Кожен, хто міг працювати, вважав, що саме тут його фронт. Кожен робив те, що було потрібно на даний момент. Кожен виконував роботу за себе й за відсутнього товариша. Всі були водночас і водіями, і операторами, і вантажниками, і касирами, — загадує Євгеній Лозовий.

Компанія «БІАГР» була ледь не єдиним постачальником молочної продукції

— Завдяки праці моїх колег багато жителів Київського регіону (і Чернігівського в тому числі) мали можливість придбати в магазині хоч щось, окрім кетчупу, шоколаду Toblerone та в'ялених консервованих томатів. Адже більшість постачальників молочної продукції на Київщині не виконували замовлень, і полиці магазинів були напівпорожніми, — додає Євгеній Леонідович.

Керівник Київського відділу продажів зізнається, що війна зірвала з багатьох людей маски та показала їхні справжні обличчя. І як не дивно, справжні обличчя виявилися набагато кращими за маски.

— Ті, кого я вважаю командою, проявили себе на 200%. Ті, хто вирішив піти своїм шляхом — дай Бог їм здоров'я. Мої колеги — молодці! Маю на увазі не лише співробітників Київської області, а й інших відділів. Це Андрій Тарасу, Альона Карташова, Олександра Бутко, Олег Труба, Юлія Сиротюк, Олена Сіра, сім'ї Довгалів та Долгових, Діма Міндабаєв зі своєю рішучістю та разковим підрозділом відділу продажів Полтавської області. Звісно ж, це й вище керівництво БІАГР, яке завдяки своїм принципам та відданості справі змогли згуртувати людей. Список довгий, і всіх я не зможу перерахувати. Це велика команда, сильні люди, віддані своїй справі та країні. Вдячний долі, що маю честь із ними працювати, — говорить Євгеній Лозовий.

На Полтавщині робота відділу продаж теж не зупинилася. Доки керівник відділу продажів Полтавської області Дмитро Міндабаєв з березня захищає Україну на фронті, його підлеглі працюють на місцях.

— Працювати почали на третій день. Торговельні агенти Полтави збирали заявки на продукцію телефоном, а водії згодом розвозили. Венселери (агенти, що працюють у Полтавській області) відвідували деякі міста двічі-тричі на тиждень, адже попит на продукцію був підвищений. У перші тижні з початку війни продажі зросли вдвічі. У березні один венселер міг продати 10–11 тонн продукції. На той час майже ніхто не возив продукти, тому наших працівників у магазинах дуже чекали. Дякували, що приїжджаємо, — розповідає Дмитро Чеверденко, супервайзер Полтавської області.

Зізнається, що всім спочатку було важко — і морально, й фізично. Але попри це щодня їхня команда продовжувала робити свою справу, адже як може бути інакше?

— Звісно, усі хвилювалися за себе, свої родини, але розуміли, що на нас лежить велика відповідальність. Наша команда Полтавського відділу продажів думала не про себе,

Комерційний директор ПП «БІАГР» С. А. Онокій.

Команда Київського відділу продажів.

Полтавський відділ продажів.

а насамперед про людей, які залишаються в українських містах, селах. Усі знали, що саме від працівників відділу залежить забезпечення людей продуктами харчування, продовольча безпека тих маршрутів, які обслуговували в Полтаві та області, — додає Дмитро Олегович.

До сьогоднішня ситуація залишається в Харкові, де сім років працює Харківський відділ продажів «БІАГР». Зараз філіал не функціонує на всі 100%, адже з 24 лютого в Харкові майже не було тихо жодного дня. Понад п'ять місяців російська армія щоденно обстрілює українське місто-герой.

— Жити у Харкові зараз дуже небезпечно. Кожен вирішує самотійно, залишатися там чи виїхати. Працівникам Харківського філіалу запропонували переїхати на Полтавщину, до Білоцерківки. Дехто зараз на Київщині. Частина співробітників, які вирішили залишитися в Харкові, продовжують працювати. Роблять усе, що потрібно. Також працюють наші мерчендайзери в Дніпрі та Запоріжжі, де теж неспокійно, — говорить комерційний директор ПП «БІАГР» Сергій Онокій.

Працювати, щоб перемогти!

Цьогорніч 31 липня Україна відзначає День працівників торгівлі. Звісно, під час війни немає вихідних, немає свят, але подякувати колегам і сказати добрі слова завжди можна.

— Війна — перевірка на людяність, яку не всі можуть пройти, але я радий, що не помилюся у своїй команді. Вітаю всіх зі святом і вдячний кожному за відданість та професіоналізм, які ви проявили у цей нелегкий

час. Пишаюся вами, моя БІЛОкомандо. Вірю, що ми обов'язково переможемо і зберемося разом, щоби відсвяткувати День торгівлі у вільній країні, — вітає усіх працівників «БІАГР» Сергій Онокій.

Щирі вітання усім причетним до тогочасної справи адресують і голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група» Віктор Володимирович Кордубан та генеральний директор підприємства Оксана Анатоліївна Кордубан.

— Зі святом, дорогі наші працівники! Бажаємо вам усього найкращого, а передусім — якнайшвидшої перемоги над російським агресором, миру й стабільності на нашій землі. Хай робота дарує радість, задоволення, позитивне спілкування, — зичить обое.

При цьому наголошують: успішні продажі «Білоцерківської агропромислової групи» залежать від злагодженої роботи всіх відділів підприємства: виробничого підрозділу, відділу якості, відділу маркетингу, транспортного відділу, відділу закупівель, відділу експорту, бухгалтерії, а також працівників виробничих цехів, технологів, інженерів, лаборантів.

Після 24 лютого підприємство не припиняло виробляти та постачати свою смачну й корисну продукцію споживачам.

Кожен, хто продовжує працювати зараз, робить свій внесок у майбутню перемогу. Кожен, хто на фронті! Кожен, хто волонтерить! Усе буде Україна!

Алла ШАБЕЛЬНИК,
PR-менеджер ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Молочна продукція БІЛОцерківське не зникла з полиць магазинів.

Людина на своєму місці

Хочу через улюблену газету розповісти про директорку комунальної установи «Центр надання соціальних послуг Білоцерківської сільської ради» Аллу Василівну Коваленко та висловити щиру вдячність цій чудовій жінці.

Це людина на своєму місці. Вона має велике й щире серце, вміє вислухати, поспівувати, дати слушну пораду. А оскільки Алла Василівна очолює установу, яка опікується літніми людьми, інвалідами, вимушеними переселенцями, малозабезпеченими сім'ями тощо, то ці риси дозволяють їй знайти спільну мову з усіма своїми підопічними та швидко відреагувати на їхні проблеми.

Алла Василівна – енергійна, завзята, сповнена невичерпного оптимізму, який мовою передається оточуючим. Спілкуючись із нею, починаєш по-іншому дивитися на світ. Усі проблеми ніби відступають, стають маленькими й несуттєвими. З'являється впевненість, що їх можна здолати. Я вдячна долі, що зустріла на своєму життєвому шляху Аллу Василівну Коваленко.

Ця жінка завжди готова допомогти тим, хто цього потребує – навіть якщо ця допомога виходить далеко за межі її посадових обов'язків. У мене вийшов із ладу мобільний телефон. Купити новий я не в змозі, та й звикла вже до того, яким користувалася: він простий і зручний. Змінювати звички, коли тобі вже більше 80 років, дуже складно... Алла Василівна погодилася віддати телефон у ремонт, повезла його у Велику Багачку, понесла до майстра (хоча це їй зовсім не по дорозі), потім кілька разів ходила до нього, бо не було деталей до моєї старої моделі... Одне слово, взяла на себе мої клопоти, хоча могла би просто відмахнутися, адже в коло її обов'язків ремонт телефону не входить.

Така вона в усьому. Своєю енергією та людяністю вона надихає підлеглих наслідувати її приклад. Дай Бог їй здоров'я та всіляких гараздів!

М. А. ДЕМБСЬКА,
с. Білоцерківка.

Жителі Балаклії сказали «Ні» російській церкві

14 липня у Балаклії відбулася сходка жителів, на якій люди вирішували долю Свято-Покровського храму.

Храм у Балаклії перебував під юрисдикцією Української православної церкви Московського патріархату, яка давно вже дискредитувала себе в очах українців. Людям несила терпіти російське знущання, вбивства, насилья українців. Присутні на сходці одностайно вирішили приєднатися до

Православної церкви України.

Помісна Православна церква України була створена на об'єднавчому соборі в Софії Київській 15 грудня 2018 року. Її предстоятелем був обраний митрополит Епіфаній. Томос, який підтверджує автокефалію, був вручений Епіфанію патріархом Варфоломієм у Константинополі 6 січня 2019 року.

Для вірян, які хочуть розірвати будь-які сто-

сунки з УПЦ МП, Священний Синод ПЦУ розробив спрощену процедуру прийняття, ухвалену 21 березня 2022 року.

Віряни Балаклії запропонували предстоятелю Покровського храму разом із приходом перейти до ПЦУ, але він відмовився.

А вже 17 липня парафіяни Покровської церкви зібралися на першу молитву рідною мовою. Божественну літургію в провів ієрей ПЦУ Павло

Якименко.

Храм був переповнений вірянами не лише з Балаклії, а й із навколишніх сіл. Разом зі священником люди зверталися до Бога зі щирою молитвою: «Боже, Україну збережи».

Переконані, що ініціатива жителів Балаклії спонукає віруючих з інших населених пунктів сказати «Ні» російській церкві. Московському патріархату не місце на нашій землі.

Як подолати війну всередині нас

Пів року триває повномасштабна війна на території України. Російська армія щодня б'є всім, чим може дістати: ракетами, артилерією, авіацією. Ворог має намір знищити українців як націю й використовує тактику випаленої землі. Для окупанта немає жодної цінності в пам'ятці архітектури, культури, в самій землі.

Війна повністю змінила життя українців, позбавивши відчуття безпеки і певності. Тож і не дивно, що багатьох охопили депресія, тривожність та безсилля. Ми зібрали поради психологів, як подолати війну всередині нас і мобілізуватися на боротьбу з ворогом.

Посттравматичний синдром

Травма війни сьогодні зачепила всіх українців — і тих, хто опинився в окупації, й тих, хто вчасно виїхав чи мешкає у віддальних регіонах. Звірства росіян у Бучі, Ворзелі, Ірпені, Маріуполі, Вінниці та інших містах, щоденні повідомлення про небезпеку ракетного обстрілу, переживання за рідних і близьких — усе це впливає на нашу психіку. Усе це травматичний синдром для всього соціуму. А війна з окупантом усе ще триває, тож невідомо, скільки таких травматичних тригерів буде попереду.

Більшість психологів, чії поради ми знайшли в Інтернеті, одностайні в тому, що в наш непростий час слід стримувати емоції й віддалятися від речей та явищ, які травмують. Наприклад, зменшити перегляд новин (особливо сумнівних).

Тренерка, кандидат психологічних наук Олена Любченко зауважує: «Те, що ви дуже сильно страждаєте або у вас вище за всіх піднявся тиск після новин, не допомагає ні постраждалим, ні воїнам, ні перемозі. І зовсім не означає, що ви дуже добра людина чи найбільше любите свою країну. Це ознака того, що ви не вмієте елементарно піклуватися про себе». «Хірурги, які ріжуть живу людину, стримують емоції», — додає психолог Олег Покальчук. — Вони не є незуманими людьми, навпаки, вони рятують наші життя. Але якщо вони заливали рани сльозами, якщо у них трусилися руки, то, відповідно, людина на операційному столі загинула б. Вони працюють холоднокрівно, точно, ефективно — і таким чином рятують багато життів. Коли йдеться про порятунок вашого життя, вашого емоційного стану, треба трошки прикрутити краник, через який витікає ваша емпатія. Збережіть її для близьких людей, для домашніх тварин. Контактність з тваринами дуже важлива — вона підтверджує рівень довіри і вдячності».

Утім, абстрагуватися від трагічних подій у наш час украй важко. Неможливо залишатися спокій-

ним після повідомлень про ракетні обстріли й масові вбивства українців. Психолог Леся Ковальчук вважає, що найкраща реакція у таких випадках — це виплеснути горе й ненависть до убивць і катів.

«Нам усім треба дати собі право відреагувати на ці жахливі злочини, — говорить вона. — Нам пощастило, що є соцмережі, де можна висловитися, написати: «Я ненавиджу їх» чи «нехай вони горять у пеклі». Ця реакція є абсолютною природною. Бо ми — люди. І коли стаємо свідками нелюдської поведінки, то не можемо дивитися на це, як святі».

Наступним кроком, заявляє Л. Ковальчук, має бути дія — щоб не застрягнути в психотравмі. Вона радить згадати наші традиційні ритуали: запалити свічку, помолитися, пом'янути загблих. «Наша психіка любить дії, — наголошує психолог. — Якщо ви щось зробили, для нашої психіки це означає, що ви на щось вплинули, ви чимось керуєте. Ми пережили подію, з якою треба впоратися. Завтра ми їй далі житимемо, адже ми ще не отримали перемогу».

Почуття провини

Це ще один емоційний розлад, який фіксують психологи у багатьох українців. Зазвичай він виникає у військових у зоні бойових дій, якщо загинули товариші, а він залишився живим. Проте й мирні люди, які вчасно виїхали з окупованих територій, психологічно катують себе за те, що вони в безпеці.

Іноді ці переживання можуть завдати більше шкоди здоров'ю, ніж стрес у людей, які на власні очі бачили війну. Передусім слід усвідомити, що ми не завжди можемо контролювати те, що відбувається в нашому житті, не завжди можемо допомогти іншим.

По-друге, слід знайти конкретну справу, яка б приносила користь і відволікала думки від сумного. Декому здається: от ще день, тиждень — і можна буде повернутися додому. Ці люди не дозволяють собі адаптуватися, скористатися новими можливостями на новому місці.

Щоб не «застрягнути», Л. Ковальчук рекомендує справлятися з деструктивними реакціями психіки вже зараз, а не після війни. А для цього слід дозволити собі жити, створювати життя навколо себе. Чудово допомагають догляд за дітьми, літніми людьми, волонтерство. «Ті, хто взагалі нічого не робить — зависають, переставляють жити. А середовище зависання — це створення передумов для багатьох захворювань», — наголошує психолог.

Конкретна справа задля перемоги

Варто занурити себе в якісь довготривалі проекти, які є на тому місці, де ви опинилися. Наприклад,

виросщувати квіти чи якусь рослину. Якщо маєте дитину, висуньте завдання вивчити букварик або вголос прочитати якусь велику книжку. Вивчайте нові мови, здобувайте нові вміння!

Робити конкретну справу радить і юрист, психолог, а нині офіцер 95-ої окремої десантно-штурмової бригади Юрій Кочевенко. «Хай вас не засмучує, що деякі міста зараз окуповані. Хай не засмучують пропагандистські відео, на яких хтось із паспортном України з радістю зустрічає окупанта, — заявив він в інтерв'ю «Українській правді». — Купка зрадників знайдеться в будь-які часи, в будь-якій країні. Мерзота вилізе з щілин будь-де. Поверте, не тільки у Лисичанську, Северодонецьку, але й у Львові знайшлися би два десятки debilів».

«Краще спокійно робити своє, щоб наблизити перемогу, — радить військовий. — Кожному на своєму місці. Відключіть новини, поставте собі конкретне завдання, щоб допомогти країні — й усі емоційні гойдалки зникнуть. Навіть коли пишуть пости в Facebook на підтримку ЗСУ, це теж чудово. У кожної людини індивідуальні можливості. Але треба бути чесним перед собою: це все, що в моїх силах?»

Люди, які надихають

Сьогодні кожен з нас має шукати свою внутрішню опору. Проте не завжди вдається черпати в собі сили — вони закінчуються. Ми переживаємо хвилюючі моменти: інколи є піднесення, й хочеться усім допомогати, та слідом настає цілковита депресія...

Лікар-психіатр, психотерапевт та клінічний психолог Тіна Бєхадзе вважає, що підтримати психіку допоможе спілкування. «Говорачи з кимось, ми ділимося своїми емоціями та досвідом, надаємо та отримуємо підтримку, яка змушує нас відчувати зв'язок одне з одним», — заявляє вона.

Спілкування знижує стрес і тривогу, підтримує відчуття спокою. От тільки спілкуватися варто з «правильними» людьми: активними, енергійними, позитивними. На відміну від «токсичних» співрозмовників, які виснажують нас, активні люди заряджають оточуючих енергією. Якщо ж у вашому найближчому оточенні таких немає, допоможуть повідомлення про тих, хто своїми вчинками надихає інших. На наших очах відбуваються не лише драматичні події, а й героїчні. Є багато фантастичних історій про те, як українці рятують співвітчизників: вивозять з окупованих територій дітей, стареньких. Надихають також історії про порятунок тварин.

Пам'ятайте: нашу психіку врятує лише баланс. Тож після новин про війну почитайте про світлі історії.

**За матеріалами Інтернет підготувала
Дарина СОЛОДКА.**

Безпековий хаб–2022

Безпека — це базова потреба людини, дефіцит якої найбільше відчувається в умовах війни. Натомість якраз під час війни небезпека сягає найвищого рівня.

Який вимір безпеки в умовах війни? Відповіді на це запитання шукали 30 червня учасники круглого столу-практикуму для керівників освітніх закладів Білоцерківської ТГ «Безпековий хаб–2022». Його організував відділ освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Спікерами виступили: Людмила Крипак — лікарка сімейної медицини Білоцерківського ЦПМСД, Олексій Нос — провідний інспектор відділу запобігання НС Миргородського управління ГУ ДСНС у Полтавській області, Юлія Дем'яненко — практичний психолог Рокитянського ліцею.

Учасники заходу отримали необхідні знання із надання першої домедичної допомоги у надзвичайних ситуаціях, з психології, що допомагають зберегти психічне здоров'я в умовах невизначеності, ознайомилися із основними правилами поведінки з вибухонебезпечними предметами та правилами пожежної безпеки в освітніх закладах. Отримали пам'ятку щодо загальних правил безпеки при загрозі терористичного акта та правила безпеки населення при можливих діях у зоні виникнення надзвичайних ситуацій воєнного характеру.

Зустріч довела, що тільки у відкритих обговореннях і дискусіях можна знайти дієві інструменти подолання будь-яких викликів. Тільки спільними зусиллями, тільки разом — кожен на своєму фронті — ми можемо, зуміємо, переможемо агресора й ті небезпеки, що принесла війна.

Дякуємо усім, хто долучився до організації та проведення заходу.

Л. В. ЯКИМЕНКО,
начальник відділу освіти, молоді та спорту
виконавчого комітету
Білоцерківської сільської ради.

Депутатський корпус і виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради та особисто Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко висловлюють щирі співчуття рідним і близьким з приводу неоправної втрати — загибелі захисника України, жителя с. Поділ

Віталія Григоровича
ТУРА.

Низько схиляємо голови і вшановуємо світлу пам'ять героя.

Керівництво ТОВ «Білагро» й увесь колектив підприємства глибоко сумують у зв'язку зі смертю

Віталія Григоровича
ТУРА.

Не стало сумлінного працівника, гарного товариша, світлої й порядної людини, справжнього патріота й мужнього воїна. Вічна пам'ять про нього завжди житиме у наших серцях.

Родина Віктора Володимировича й Оксани Анатоліївни Кордубанів, увесь колектив ПП «Білоцерківська агропромислова група» щиро сумують з приводу смерті жителя с. Поділ, учасника АТО, сержанта ЗСУ

Віталія Григоровича
ТУРА

та висловлюють співчуття рідним і близьким загиблого.

Важко знайти слова, щоб передати біль і печаль, коли стається непоправне. Віталій Григорович віддав своє життя за щасливу й незалежну Україну, за наше з вами майбутнє. Пам'ять про героя назавжди залишиться з нами.

Свята для малечі у кожному селі

Певно, дехто вважає, що поки в Україні триває війна – безжальна, жорстока, виснажлива – відпочинок і розваги не на часі. Тож усі концерти, свята, інші приємні події слід відмінити.

Таке переконання вкрай хибне. У житті (навіть в умовах війни) завжди має бути місце для позитиву: гумору, кохання, маленьких радощів. Якщо ж свідомо заганяти себе у напруження, рано чи пізно це призведе до депресії. Воно завжди так відбувається: спочатку – сум, потім – апатія, далі – депресія. І чого тоді варті зусилля наших бійців, якщо вся Україна вигорить емоційно?

Особливо необхідні позитивні емоції дітям. В умовах війни вони дуже швидко дорослішають, тож якщо відкласти радість та розваги на потім, діти просто виростуть. І, цілком можливо, будуть духовно черствими.

Це добре розуміють працівники сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради, які вирішили подарувати маленьким жителям громади хоча б невеличке свято.

Для цього звернулися до фізичної особи-підприємця Олени Сергіївни Ступник, яка давно відома в нашій громаді. Саме вона щороку на Дні села й інші свята організовує роботу атракціонів та різноманітні розваги. Домовилися, що О. С. Ступник та її працівники по черзі об'їдуть населені пункти громади: Білоцерківку, Бірки, Балаклію, Красно-

Дитячі атракціони в с. Бірки.

горівку, Рокиту, Попове, Мостовішину...

Справді, у кожному селі поява атракціонів стала незабутньою подією. І треба було бачити щасливі очі дітей, коли вони стрибали на батутах чи, затамувавши подих, спускалися з височенної гірки!

Правда, в деяких населених пунктах малечі лишилося небагато. А оскільки в наш час транспортні витрати доволі суттєві, то, як свідчить підприємиця, діяльність атракціонів виявилася збитковою. Знаючи про це наперед, Олена Сергіївна не стала позбавляти дітей свята. Та й позитивні емоції

«перекрили» збитки. У Балаклії працівників атракціонів гостинно почастили та залишили ночувати.

«Так, як нас зустрічали в Балаклії, не зустрічали ніде, – свідчить О. С. Ступник. – Дарувати радість завжди приємно». З нею цілком погоджується завідувача сектором культури, туризму та охорони культурної спадщини Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець, яка й ініціювала проведення свят для дітей у кожному селі.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Дякуємо за радість наших дітей

Останні місяці нам рідко вдається похвалитися чимось гарним. В Україні триває війна. Чийсь сини, батьки, близькі, знайомі вимушені були йти захищати нашу країну від ворога.

Ми досі живемо в лютотому, хоча надворі давно літо. Деколи ми не відчуваємо нічого, бо живемо в стресових умовах, переживаючи за події, що відбуваються в нашій країні. Але... життя не стоїть на місці, люди шукають позитивні моменти, при можливості зустрічаються, спілкуються, діляться приємними емоціями.

Нещодавно в село Бірки приїхали працівники приватної особи-підприємця Ступник. Це люди, які приносять дітям радість. Батуту, гірки, риба-лочка, солодка вата...

Діти веселилися від душі! До речі, біля атракціонів зібралося багатенько й дорослих, адже дорослим бачити щасливими своїх дітей – це також радість.

Доведено: в іграх, щасливих емоціях минають стреси та негатив. Діти відволікаються, їхнє дитинство триває. Тож хочеться висловити слова подяки очільнику громади Іванові Васильовичу Лещенку, його заступниці Ніні Петрівні Падалій, депутату сільської ради, підприємцю Інні Миколаївні Назаренко, яка дозволила підключення атракціонів до електромережі свого приміщення. Кожен долучився до спільної справи, посприяв, щоб наші діти відчули смак свята навіть у такий тривожний час.

Вони колись житимуть під мирним небом! Це справедливо обов'язково, все буде Україною! Бажаємо всім добра та злагоди. Ще раз дякуємо за радість, подаровану нашим дітям.

Вдячні жителі с. Бірки.

Майстер-клас від визнаних художників

13 липня в Білоцерківському СБК відбувся майстер-клас із малювання. Це ще один захід, до організації якого долучився сектор культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради. У ньому, крім дітей, узяли участь і дорослі.

...Повномасштабна війна в Україні змусила багатьох українців

переосмислити своє життя й шукати те місце, де він чи вона будуть корисними суспільству й наближати перемогу. Віктор Вікторович Кордубан за прикладом своїх батьків вирішив допомагати Збройним силам України, вимушеним переселенцям, своїм землякам і створив благодійний фонд «Волонтерський корпус Кордубан».

Дізнавшись, що Благодійний

фонд «Мізерере» (Miserere Charity Foundation) реалізує низку програм, спрямованих на розвиток творчих здібностей дітей, благодійник ініціював проведення в Білоцерківці майстер-класу від відомих художників. Представниця БФ «Мізерере» Ольга Пятоволонко радо відгукнулася на цю ініціативу й домовилася про проведення майстер-класу зі своїм колегою по фонду, живопис-

Паради Андрія Гордієнка виявилися слухними для юних художників.

Учасники майстер-класу із задоволенням демонструють свої роботи.

Приклад, що надихає Українка віддала весь виграш на армію

Українці – нація, покликана перемагати. Щодня наші небайдужі співвітчизники наближають перемогу реальними діями та вчинками.

Українка із Закарпаття на ім'я Жанна, яка нині з двома дітьми перебуває в Чехії, зірвала джекпот у казино Parimatch. «Я граю, коли є можливість трохи перепочити або хочу відволіктися від стрічки новин. Зазвичай це швидка гра на невеличкі гроші, тому й попередні виграші були незначні. Я навіть не думала, що одного дня стану мільйонеркою. Адже від розваг очікуєш розради та відпочинку, а не можливості заробити», – розповіла жінка в інтерв'ю одному з українських сайтів.

Коли переможниця побачила на екрані суму в 30 мільйонів, спочатку не повірила своїм очам.

«Перше відчуття, звісно, шок. Від цієї суми в мене перехопило подих», – згадує щасливиця.

Як витратити кошти, жінка вирішила не одразу. Спочатку уявляла, як зможе покращити життя своїх дітей. Але після ейфорії нагадала собі, чому опинилася в Чехії, й усвідомила: життя її дітей покращиться лише після перемоги України над росією. Тож на ранок повідомила представникам бренду Parimatch, що хоче перерахувати увесь виграш на допомогу захисникам України.

Компанія направила виграш на підтримку українських прикордонників. На ці кошти вже замовлено виготовлення 10 тис. комплектів форми для військовослужбовців відомства.

«Коли ми бачимо такий рівень підтримки з боку народу та бізнесу, ми певні: разом ми вистоймо, Україна обов'язково переможе», – заявив голова Держприкордонслужби Сергій Дейнеко.

«Допомогти може кожен! І у мене з'явився такий шанс. Я радію, що змогла допомогти своїй країні, а її захисники невдовзі матимуть нову якісну форму», – додає Жанна.

Докладніше: <https://zaxid.net/news/>

Артисти Полтавської філармонії дали два благодійні концерти

У четвер, 14 липня 2022 року, в нашу громаду приїхали артисти Полтавської обласної філармонії й дали два благодійні концерти у Білоцерківському та Рокитянському СБК.

Настрій перемоги місцевим жителям, захисникам та новим мешканцям громади дарували заслужена артистка України Тетяна Садохіна, заслужений артист України Микола Гармаш, Марина Ткаченко та Оксана Владикіна. Надихала словом ведуча концерту Катерина Кібенко.

Здавалося б, два концерти в один день і тим же складом – це одноманітно й скучно, та насправді обидва вийшли унікальними, бо солісти змінили репертуар, виконали особливі пісні.

Виступи полтавських артистів були неймовірно теплими і майже родинними. Так, у Білоцерківці Микола Гармаш, побачивши, що до зали заходять військові, звернувся до бійців зі словами вдячності й подарував їм пісню. А з Рокити родом сестри-співачки Тетяна Садохіна й Марина Ткаченко, тут і зараз живуть їхні родичі. Тетяна Садохіна зворушливо привітала земляків, а вони по-

Після концерту артисти й господарі разом сфотографувалися на сцені.

дарували їй квіти. Під час концертів усі артисти емоційно спілкувалися з глядачами, танцювали, разом співали.

Були на концерті й вимушені переселенці, адже їх у Білоцерківській громаді мешкає близько 800 осіб.

«Вдячні Білоцерківському сільському голові Іванові Лещенку, який домовився з обласною філармонією про це дійство. Концерти вразили різноплановістю, бо

звучали і патріотичні твори, і ліричні. Програма була динамічною, теплою, а виступи натхненними й високопрофесійними! Домовилися про подальшу співпрацю й концерти в інших селах громади», – розповіла завідувача сектором культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець.

Марія БОЙКО.